

จูลสารข่าววินัยและคุณธรรม

ฉบับที่ ๒ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๗

จูลสารข่าววินัยและคุณธรรม ฉบับนี้ขอนำเสนอความรู้เกี่ยวกับกฎหมายและกรณีตัวอย่าง การกระทำผิดวินัย ผู้สนใจสามารถเข้าเยี่ยมชมเว็บไซต์ของกลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม และดาวน์โหลดข้อมูลได้ที่ <https://www.discipline-ops.com/>

กรณีตัวอย่างกระทำผิดวินัย

กินด้วยขายด้วย

นายดอกกรัก ข้าราชการ ได้รับการตรวจปัสสาวะเพื่อหาสารเสพติด ตามโครงการ ของหน่วยงาน ผลการตรวจปรากฏว่าพบสารเสพติดเมทแอมเฟตามีน เจ้าพนักงานตำรวจ จึงได้ เข้าจับกุมนายดอกกรัก และไปตรวจค้นหายาสเสพติดที่ห้องเช่าพบบยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) จำนวน ๒๖๒ เม็ด ยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาไอซ์) น้ำหนักรวม ๓.๖๑ กรัม และอุปกรณ์อื่นๆ ซึ่งใช้สำหรับจำหน่ายยาเสพติด ในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนนายดอกกรัก ให้การรับสารภาพว่ายาบ้าและ ยาไอซ์ดังกล่าวเป็นของตนจริงและถูกดำเนินคดี ต่อมาศาลจังหวัดได้มี คำพิพากษานายดอกกรัก มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติด ให้โทษ พ.ศ.๒๕๒๒ ฐานเสพเมทแอมเฟตามีน จำคุก ๑ ปี ฐานมี เมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุก ๑๕ ปี และปรับ ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท นายดอกกรักให้การรับสารภาพเป็น ประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง คงจำคุก ๘ ปี และปรับ ๕๐๐,๐๐๐ บาท ปัจจุบันนายดอกกรักได้รับโทษ จำคุกอยู่ที่เรือนจำกลาง

พฤติการณ์ของนายดอกกรักดังกล่าว เป็นการกระทำ ผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง และฐานกระทำความผิดอาญา จนได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก ตามมาตรา ๘๕ (๔) และ (๖) แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๕๑ ลงโทษไล่ออกจากราชการ

เด็ดจริงๆ

นายเด็ดดวง ลูกจ้างประจำ ตำแหน่งพนักงานขับรถยนต์ ขณะปฏิบัติหน้าที่ขับรถยนต์ราชการ บริการรับส่งคณะวิทยากรที่เชิญมาบรรยายในการประชุม ทางวิชาการซึ่งต้องรับส่งระหว่างโรงแรมที่พักและสนามบิน ขณะที่กำลังขับรถอยู่ในซอยปรากฏว่ามีรถยนต์คันหนึ่ง ขับสวนออกมา นายเด็ดดวงจึงเปิดกระจกรถและโต้เถียงกัน กับคนที่ขับรถสวนมาดังกล่าว จากนั้นนายเด็ดดวงก็ปิดกระจกรถ ด้วยความโมโหแล้วถอยรถออกไปอย่างรวดเร็วแบบกระชากและ

เบรกรอย่างแรง...

เบรกอย่างแรง จากนั้นก็ขับรถไปอย่างรวดเร็วและเบรกอย่างแรงอีก ๒ ครั้ง ทำให้ผู้โดยสารที่อยู่ในรถกระแทกกับเบาะรถและตกใจกลัว นอกจากนี้ระหว่างที่ขับรถ รับส่งคณะวิทยากร ก็ยังขับรถแบบกระชาก และขับด้วยความเร็วต่างๆที่เส้นทางนั้นแคบ คดเคี้ยว ขรุขระ และเป็นทางโค้ง โดยไม่ชะลอความเร็ว จนเป็นที่น่าหวาดเสียวและเกรงว่าจะเกิดอุบัติเหตุ เมื่อมีการแจ้งเตือน นายเต็ดดวงก็ยังขับรถในลักษณะเดิมอีก ต่อมานายเต็ดดวงได้ขับรถนำคณะวิทยากรไปส่งที่สนามบินเพื่อเดินทางกลับ ปรากฏว่าขณะที่ออกรถ นายเต็ดดวงก็ยังขับรถแบบกระชากและเบรกอย่างแรง จนเจ้าหน้าที่ผู้ต้อนรับวิทยากรที่ไปด้วยต้องเชิญคณะวิทยากรลงจากรถ เพราะเกรงว่าจะเกิดอันตราย จากนั้นนายเต็ดดวงก็ขับรถออกไปอย่างรวดเร็ว โดยแสดงถึงความไม่พอใจ

พฤติการณ์ของนายเต็ดดวง ดังกล่าว เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการ ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความอดสาหัสเอาใจใส่ รั้งตำแหน่งรักษาประโยชน์ของทางราชการ และประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ และฐานไม่สุภาพเรียบร้อย ไม่รักษาความสามัคคี และกระทำการอย่างใดที่เป็นการกลั่นแกล้งกัน ตามข้อ ๓๑ ข้อ ๓๒ และข้อ ๔๑ แห่งระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ.๒๕๓๗ ลงโทษตัดค่าจ้างจำนวนร้อยละ ๕ เป็นเวลา ๓ เดือน

ยาบ้า ยาไอซ์

นายไผ่ดี ข้าราชการ มีพฤติกรรมผิดปกติและตรวจพบเมทแอมเฟตามีนในปัสสาวะ ต่อมานายไผ่ดี มีอาการวุ่นวาย คลุ้มคลั่ง เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรบ้านสองห้อง จึงได้ทำการจับกุมและทำการตรวจปัสสาวะเพื่อทดสอบสารเสพติด โดยใช้ชุดทดสอบสารเมทแอมเฟตามีนชนิดแบบหยอด ซึ่งผลการทดสอบเป็นบวก และนายไผ่ดี ยอมรับว่า ได้เสพยาเสพติดมาจริง

โรงพยาบาลบ้านสองห้อง ได้ส่งตัวนายไผ่ดี ไปรับการรักษาตัว ณ โรงพยาบาลจิตเวชแห่งหนึ่ง ซึ่งนายแพทย์สรุปการรักษาว่านายไผ่ดี เคยได้รับการรักษาที่โรงพยาบาลจิตเวชแบบผู้ป่วยในมาก่อนด้วยอาการวุ่นวาย ไม่นอน พูดคนเดียว ก้าวร้าว ซึ่งระยะเวลาสี่เดือนก่อนเข้ารับการรักษา มีประวัติติ่มสุราต่อเนื่องและใช้ยาไอซ์มาประมาณสองปี ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นโรคจิตจากการใช้สารเสพติดหลายประเภทและโรคติดสารเสพติดหลายประเภทรื้อรัง ได้รับยาจิตเวชและฝักระวังระยะถอนยาเสพติดจนอาการทางจิตดีขึ้น เข้ากระบวนการบำบัดยาเสพติดแต่ไม่ครบกระบวนการบำบัดและรับประทานยาไม่ต่อเนื่อง ติดตามอาการตามนัด พบว่าได้กลับไปติ่มสุราสัปดาห์ละ ๑ วัน และผลตรวจสารเมทแอมเฟตามีนเป็นบวก ต่อมานายไผ่ดี ได้แจ้งด้วยตนเองว่าได้เสพยาไอซ์ระหว่างติ่มสุราก่อนวันที่จะถูกจับ แพทย์ได้ทำการตรวจก็พบว่าเมทแอมเฟตามีนในปัสสาวะจริง

พฤติการณ์ของนายไผ่ดี ดังกล่าว เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตนและไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย ตามมาตรา ๘๒ (๑๐) และมาตรา ๘๔ และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ลงโทษปลดออกจากราชการ

คำอำนวย...

คำอำนวยความสะดวก

นายเอก ข้าราชการ เมื่อครั้งปฏิบัติราชการที่งานการพยาบาลโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง มีหน้าที่รับผิดชอบงานให้คำปรึกษาผู้ป่วย งานส่งข้อมูลผู้ป่วยงานตรวจสอบความถูกต้องของเอกสาร เช่น ใบรับรองแพทย์ ใบรับรองความพิการ ใบแสดงความเห็นแพทย์ โดยพบว่าตั้งแต่เดือนมกราคม ๒๕๖๒ ถึงเดือนพฤษภาคม ๒๕๖๒ นายเอก ได้กระทำการปลอม

ลายมือชื่อแพทย์ประจำโรงพยาบาล จำนวน ๓ ราย คือ นางสาวเอ นางสาวบี และนายซี ในเอกสารหนังสือรับรองความพิการให้กับประชาชนในพื้นที่ จำนวน ๓๐ ราย เพื่อนำไปใช้ประกอบในการขึ้นทะเบียนเป็นผู้พิการ และขอมีบัตรผู้พิการที่สำนักงานพัฒนาสังคม และความมั่นคงของมนุษย์ เพื่อนำไปยื่นขอรับเงินเบี้ยเลี้ยงยังชีพผู้พิการต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยไม่ปรากฏว่าประชาชนทั้ง ๓๐ ราย ดังกล่าว ได้เข้ามาใช้บริการที่โรงพยาบาลแต่อย่างใด และมีการเรียกหรือรับเงินจากประชาชน รายละ ๒,๐๐๐ บาท (สองพันบาทถ้วน) เป็นการตอบแทนในการดำเนินการออกเอกสารรับรองความพิการ โดยไม่ต้องเดินทางเข้ามาตรวจสอบสุขภาพที่โรงพยาบาล และเป็นค่าดำเนินการอื่นๆ

พฤติการณ์ของนายเอก เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการหาผลประโยชน์ อันอาจทำให้เสียความเที่ยงธรรมหรือเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน ตามมาตรา ๘๓ (๕) ประกอบมาตรา ๘๕ (๗) และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ลงโทษปลด ออกจากราชการ

เจ้าหน้าที่ไม่ถูกลงโทษทางวินัย ประชาชนเป็นผู้เสียหายหรือไม่ ?

“สวยรถบรรทุก” ประเด็นร้อนแรงที่กำลังมีการพูดถึงกันอยู่ในขณะนี้ ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องใหม่แต่อย่างใด เพราะมีการนำเสนอเป็นขวอยุบอยครั้ง ทำให้ประชาชนอดสงสัยไม่ได้ว่า ... เรื่องนี้มีการดำเนินการเอาผิดกับเจ้าหน้าที่ผู้กระทำความผิดอย่างจริงจังหรือไม่ และในฐานะประชาชนพลเมืองดีจะสามารถยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้ศาลสั่งให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยกับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องได้หรือไม่ไม่ว่าจะเป็นกรณีสวยรถบรรทุกเช่นว่า รวมทั้งสวยการพนัน หรือกรณีอื่น ๆ อันเป็นเหตุให้มีการละเว้น

การปฏิบัติหน้าที่ นายปกครองได้ค้นหาคำตอบที่หลายคนอาจสงสัย และนำมาเล่าสู่กันฟังในวันนี้แล้วครับ ...

มูลเหตุของคดีมีว่า... ผู้ฟ้องคดีเป็นประชาชนที่ประกอบธุรกิจส่วนตัว ได้ร้องเรียนข้าราชการตำรวจนายหนึ่งว่า ในขณะที่ดำรงตำแหน่งรองผู้บัญชาการ (รอง ผบช.) ได้รับมอบหมายให้เป็นหัวหน้าชุดปฏิบัติการ

ปราบปราม...

ปราบปรามการลักลอบเล่นการพนัน ได้ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ไม่ทำการจับกุมผู้กระทำความผิด แต่ได้รับแจ้งตอบกลับมาว่า รong ผบช. คนดังกล่าว ไม่มีพฤติการณ์ตามที่ถูกร้องเรียน ! ผู้ฟ้องคดีจึงพยายามแสวงหาพยานหลักฐานด้วยตนเอง เพื่อเอาผิด รong ผบช. กระทั่งได้หลักฐานเป็นวิดีโอบันทึกภาพการลักลอบเล่นการพนันซึ่งอยู่ใกล้กับจุดที่ รong ผบช. ปฏิบัติหน้าที่เพียง ๒๐ เมตร ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การที่มีกลุ่มคนจำนวนมากอยู่รวมกันยอมเป็นพยานที่ผิดสังเกต รong ผบช. หรือเจ้าหน้าที่ชุดปฏิบัติการปราบปรามการลักลอบเล่นการพนันน่าจะต้องเข้าตรวจสอบ แต่ รong ผบช. กลับไม่ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ ทำให้มีการลักลอบเล่นการพนันเกิดขึ้น ผู้ฟ้องคดีได้ไปร้องทุกข์กล่าวโทษต่อนักงานสอบสวนในความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญา หรือจัดการให้เป็นไปตามหมายอาญา กระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใด ๆ ในตำแหน่งอันเป็นการมิชอบ เพื่อจะช่วยเหลือบุคคลมิให้ต้องโทษหรือให้รับโทษน้อยลง และเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต พร้อมทั้งแกล้งขาวต่อสื่อมวลชนจนเป็นข่าวใหญ่โต ...แต่ก็มิได้มีการดำเนินการใด ๆ

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่ากรณีที่มีข่าวปรากฏต่อสื่อมวลชน ถือว่ามีเหตุที่ผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงได้ แต่ผู้บังคับบัญชากลับละเลยไม่แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นมาตรวจสอบ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า ... การที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติและสำนักงานตำรวจแห่งชาติไม่แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ในเรื่องที่มีการร้องเรียนว่า ข้าราชการที่อยู่บังคับบัญชาพลอยพลละเลยให้มีการเล่นการพนันปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้นั้น เห็นว่าการดำเนินการทางวินัยกับข้าราชการที่กระทำความผิดหรือถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดเป็นอำนาจหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาที่จะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นมาสืบสวนสอบสวน เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงในเรื่องตามที่ถูกละเลย ซึ่งการที่ผู้บังคับบัญชาจะแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงหรือไม่ ก็ไม่มีผลเป็นการเยียวยาแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี เนื่องจากเป็นเรื่องระหว่างผู้บังคับบัญชาและผู้ใต้บังคับบัญชา ผู้ฟ้องคดีจึงมี **ข้อพิพาทที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้** จากการที่ไม่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง

ทั้งนี้ แม้ว่ามาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ (ใช้บังคับขณะนั้น) จะบัญญัติว่า เมื่อมีการกล่าวหาหรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการตำรวจผู้ใดกระทำความผิดวินัย ให้ผู้บังคับบัญชารีบดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงหรือพิจารณาในเบื้องต้นว่า กรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาผู้นั้นกระทำความผิดวินัยหรือไม่ ศาลเห็นว่าการสืบสวนข้อเท็จจริงเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินการทางวินัย ที่เป็นอำนาจของผู้บังคับบัญชาในการที่จะใช้ดุลพินิจพิจารณาดำเนินการกับผู้ใต้บังคับบัญชาตามที่เห็นว่าเหมาะสมและตามระเบียบ

กฎหมาย...

กฎหมายที่เกี่ยวข้องของ อันเปนครณีที่ศาลปกครองไม่อาจกล่าววงเขาไปสั่งให้ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติดำเนินการตามคำขอของผู้ฟ้องคดีได้ คำขอของผู้ฟ้องคดีในส่วนนี้จึงเป็นคำขอที่ศาลไม่อาจกำหนดคำสั่งบังคับได้ตามมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ **ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ใช้ผู้เดือดร้อนเสียหายที่มีสิทธิฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครอง** จึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา (คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ คบ. ๑๕๗/๒๕๖๓)

คดีดังกล่าว...สรุปได้ว่า ผู้ที่มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองจะต้องเป็นผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายโดยตรงในกรณีตามที่ฟ้องนั้น และคำขอให้ศาลกำหนดคำสั่งบังคับต้องเป็นการเยียวยาความเดือดร้อนหรือเสียหายของผู้ฟ้องคดีและศาลมีอำนาจกำหนดให้ได้ตามกฎหมาย ซึ่งกรณีการดำเนินการทางวินัยถือเป็นมาตรการที่ทางราชการใช้เป็นเครื่องมือในการควบคุมดูแลความประพฤติของข้าราชการ เพื่อให้ข้าราชการปฏิบัติหน้าที่ของตนเองให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ทางราชการอันเป็นอำนาจของผู้บังคับบัญชาโดยแท้ และการจะดำเนินการทางวินัยหรือไม่ ไม่ได้มีผลเป็นการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นประชาชนทั่วไปแต่อย่างใด ประชาชนจึงไม่ถึงเป็นผู้เสียหายที่จะใช้สิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้ศาลบังคับผู้บังคับบัญชาให้ดำเนินการทางวินัยหรือลงโทษทางวินัยอย่างไรแก่ผู้ใดผู้บังคับบัญชา เนื่องจากกฎหมายมิได้ให้อำนาจศาลปกครองในการกำหนดคำสั่งบังคับดังกล่าวไว้

อย่างไรก็ตาม กรณีข้าราชการกระทำผิดกฎหมาย นอกจากจะมีโทษทางอาญาและทางแพ่งแล้ว ข้าราชการยังมีโทษเฉพาะเพิ่มเติมอีกต่างหาก ซึ่งก็คือโทษทางวินัยเช่นว่า ฉะนั้น หากข้าราชการกระทำผิดทางอาญาหรือทางแพ่ง ผู้เสียหายย่อมมีสิทธิดำเนินการตามขั้นตอนของกฎหมาย เพื่อให้ข้าราชการผู้นั้นรับโทษในทางอาญาหรือทางแพ่งได้แต่ในสวนการดำเนินการทางวินัย อันเป็นอำนาจของผู้บังคับบัญชาที่จะพิจารณาดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยวินัยข้าราชการประเภทนั้น ๆ ซึ่งประชาชนพลเมืองดีสามารถที่จะร้องเรียนผู้บังคับบัญชาเพื่อให้มีการดำเนินการทางวินัยกับเจ้าหน้าที่ได้เพียงแต่ไม่อาจถือเป็นผู้เสียหายที่จะใช้สิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองเพื่อบังคับให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยกับเจ้าหน้าที่ได้...นั่นเองครับ

(เผยแพร่ในสื่อฐานเศรษฐกิจ คอลัมน์ “อุทาหรณ์จากคดีปกครอง”)

ยื่นอุทธรณ์คำสั่งผิดหน่วยงาน ... ไม่มีสิทธิได้รับการพิจารณาอุทธรณ์ !

ประเด็นปัญหา : ข้าราชการพลเรือน (ปลัดอำเภอ) ซึ่งถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ (กรณีจัดทำบัตรประจำตัวประชาชนให้บุคคลต่างดาว) ที่ประสงค์จะอุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าวต้องใช้สิทธิอุทธรณ์ต่อใครและภายในกำหนดเวลาใด ? และหากไม่อาจยื่นหนังสืออุทธรณ์ด้วยตนเองจึงมอบให้ทนายความดำเนินการส่งเรื่องแทน โดยทนายความมิได้ส่งหนังสืออุทธรณ์ไปยังหน่วยงานที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ เช่นนี้ ... ผลในทางกฎหมายจะเป็นอย่างไร ?

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า : ผู้ฟ้องคดีซึ่ง

ดำรงตำแหน่งปลัดอำเภอขณะที่ถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ จะต้องใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่งต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ก.พ.ค.) ภายใน

๓๐ วัน นับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งตามมาตรา ๑๑๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยให้ยื่นอุทธรณ์ต่อพนักงานผู้รับอุทธรณ์ที่สำนักงาน ก.พ. หรือจะส่งโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนก็ได้ ในกรณีมายื่นอุทธรณ์ต่อพนักงานผู้รับอุทธรณ์ ให้ถือวันที่รับหนังสือตามหลักฐานการลงทะเบียนรับหนังสือเป็นวันยื่นหนังสืออุทธรณ์ ส่วนกรณีส่งทางไปรษณีย์ ให้ถือวันที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางประทับตรารับที่ซองหนังสือเป็นวันยื่นหนังสืออุทธรณ์ ทั้งนี้ ตามกฎ ก.พ.ค.ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑

เมื่อผู้ฟ้องคดีรับทราบคำสั่งลงโทษในวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๕๙ จึงต้องใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่งต่อ ก.พ.ค. ภายในวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ แต่เนื่องจากผู้ฟ้องคดีถูกจำคุกอยู่ในเรือนจำ จึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ถึงประธาน ก.พ.ค. กรมการปกครอง/อธิบดีกรมการปกครอง (ไม่ได้ยื่นหนังสือผ่านพัศดีตามที่ระเบียบกรมราชทัณฑ์กำหนดไว้) โดยมอบให้ทนายความเป็นผู้ส่งเรื่องอุทธรณ์แทน และทนายความได้ส่งเรื่องอุทธรณ์ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนในวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ไปยังกรมการปกครองซึ่งมิใช่เป็นที่ทำการของ ก.พ.ค. ต่อมากรมการปกครองได้มีหนังสือไปยังเรือนจำถึงผู้ฟ้องคดีแจ้งว่ามิใช่หน่วยงานที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ แต่หนังสือถูกตีกลับเนื่องจากปลัดอำเภอได้ออกจากเรือนจำแล้ว

ในกรณีเช่นนี้ ผู้ฟ้องคดีไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบในการกระทำของทนายความที่ดำเนินการตามกรอบที่ได้รับมอบอำนาจได้ แม่ว่าจะเป็นกรณีที่ทนายความอุทธรณ์คำสั่งผิดหน่วยงานและโดยที่ ก.พ.ค. ไม่ได้เป็นสวนราชการสังกัดกระทรวงมหาดไทย เช่นเดียวกันกับกรมการปกครองกรมการปกครองจึงไม่มีหน้าที่ตามกฎหมายที่จะต้องส่งหนังสือต่อไปให้ ก.พ.ค. กรณีจึงไม่ถึงว่าผู้ฟ้องคดีได้ใช้สิทธิยื่นอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. แล้ว

ด้วยเหตุนี้ เมื่อต่อมาผู้ฟ้องคดีได้รับการปล่อยตัวและทราบเรื่องการยื่นอุทธรณ์ผิดดังกล่าว จึงไปยื่นอุทธรณ์คำสั่งด้วยตนเองต่อพนักงานผู้รับอุทธรณ์ที่สำนักงาน ก.พ. ในวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๖๐ จึงเป็นการใช้สิทธิยื่นอุทธรณ์เกินกำหนดเวลาตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ดังนั้น การที่ ก.พ.ค. มีคำวินิจฉัยไม่รับอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา จึงชอบด้วยกฎหมาย (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ. ๓/๒๕๖๕)

สรุปได้ว่า : ข้าราชการพลเรือนที่ถูกสั่งลงโทษทางวินัยหรือถูกสั่งให้ออกจากราชการและไม่พอใจคำสั่งดังกล่าว มีสิทธิยื่นอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งไม่ชี้ยื่นอุทธรณ์ ต่อหน่วยงานต้นสังกัดเดิมของตนเอง และในกรณีที่มีการยื่นอุทธรณ์ผิดไปยังหน่วยงานต้นสังกัด หน่วยงานที่รับเรื่องก็ไม่มีหน้าที่ต้องส่งเรื่องต่อไปยัง ก.พ.ค. เนื่องจากมิได้อยู่ในสังกัดเดียวกัน กรณีจึงต้องถือว่่ายังไม่มีกรยื่นอุทธรณ์ แม่ต่อมาจะมีการยื่นหนังสืออุทธรณ์ต่อหน่วยงานที่ถูกต่องอีกคร้ัง แต่หากเป็นการยื่นเมื่อพ้นกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง ก็ยอมถือเป็นการยื่นอุทธรณ์เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาตามที่กฎหมายกำหนดไว้ เรื่องนี้จึงต้องระมัดระวังเป็นอย่างมากนะครับ !

(บทความเผยแพร่ในหนังสือพิมพ์ส่องใต้)

